

ĐÀN ÔNG HƠN NHAU, CHÍNH LÀ Ở NỤ CƯỜI CỦA NGƯỜI ĐÀN BÀ ĐI CÙNG

Tôi luôn rất thích nụ cười của đàn bà. Đàn bà dù có nhan sắc hay không, xinh hay không xinh, chỉ cần cười là tôi đã thấy đẹp. Tôi đã nghĩ đó là nét đẹp, là sức quyến rũ rất riêng của đàn bà...

Nụ cười hạnh phúc và rạng ngời của đàn bà luôn có sức lan tỏa cả không gian xung quanh. Luôn hiền lành và tràn đầy bao dung, như chính trái tim và tấm lòng của họ.

Nhưng bạn biết tôi sợ gì nhất ở nụ cười của đàn bà không? Là khi nó nhẹ như không, bình thản đến lạnh người. Là khi cạm cùng của đồ vỡ, đàn bà cười nhẹ tênh. Tôi sợ điều này hơn cả nước mắt hay sự im lặng của đàn bà. Vì thay vì khóc, đàn bà cười, nụ cười như vỡ vụn trong tổn thương mà bất cần.

Tôi còn nhớ, anh từng nói với tôi, anh yêu nụ cười của chị.

Quả thật, chị cười rất tươi, một nụ cười đẹp nhất mà tôi từng thấy. Những năm tháng khi cả hai chỉ là sinh viên, anh đã không ngại đạp xe đi cả mấy cây số chỉ để mua món đồ chị thích, khiến chị cười khi chị muộn phiền. Từng chứng kiến anh đã cố gắng và hạnh phúc đến nhường nào để có thể nhìn thấy chị cười tươi đẹp và hạnh phúc như thế. Khi ấy tôi đã nghĩ, đàn bà chỉ có thể cười khi hạnh phúc, khi đủ đầy yêu thương và sẻ chia. Tôi đã không biết, ngay cả khi đau khổ tột cùng, đàn bà vẫn có thể cười.

Anh cầu hôn chị sau 5 năm yêu thương. Sau 5 năm kết hôn, anh thăng tiến trong công việc.

Chị vẫn một mình ở nhà quán xuyến việc nhà với hai đứa con ngoan. Vài lần lại ngôi nhà khang trang của anh chị, không biết sao tôi lại không còn thấy nụ cười khi xưa của chị. Tôi từng nghĩ có lẽ cuộc sống áp lực và vất vả dễ khiến con người ta muộn phiền. Nhưng rõ ràng những năm tháng bão bùng một thời còn cực khổ hơn gấp bội, vậy sao chị vẫn có thể hạnh phúc như đã từng?

Cho đến khi tôi biết, anh có nhân tình.

Anh xem điều đó như một lẽ dĩ nhiên. Anh bảo với tôi rằng xã hội thượng lưu anh mới bước vào, đàn ông nào lại không có nhân tình? Anh chỉ là làm quen với

“quy luật” của thế giới đó. Anh không nhận ra, chẳng có “quy luật” nào tàn nhẫn như vậy cả. Chỉ là anh không kiềm lòng trước cảm dỗ ở đời mà thôi.

Ngày đó, tôi gặp chị, nụ cười bao năm héo úa đã không còn. Tệ hơn hết, chị cười nhẹ tênh, dù tôi biết lòng chị có bao nhiêu đồ vỡ nát tan. Nụ cười đó của chị luôn khiến tôi ám ảnh sau này. Đàn bà đau lòng đến mức nào, khóc không dứt ra sao để ráng nặn một nụ cười xót xa đến như thế? Nụ cười ấy chứa bao nhiêu là khổ đau và bất hạnh.

Rồi chị ly hôn, như buông bỏ tất cả.

Hai năm sau đó, chị như hồi phục sau những tháng ngày như không thể đứng dậy. Chị lại cười, nụ cười hạnh phúc của riêng mình.

Đúng lúc ấy anh lại muốn quay về. Chỉ là, mọi thứ đã quá muộn. Anh mãi mãi không thể có lại nụ cười hạnh phúc chị từng chỉ dành riêng cho anh.

Đàn ông hơn nhau, chính là ở nụ cười của người đàn bà đi cùng.

Đàn ông yêu thương, đàn bà sẽ cười hạnh phúc. Đàn ông tệ bạc, nụ cười của đàn bà héo úa mà đáng thương.

Đàn bà hơn nhau là biết chọn người đàn ông có thể làm mình cười cả một đời, hơn là chỉ biết khóc mỗi mội.

Vì vậy, nếu đàn ông chỉ có thể đem đến cho ta nước mắt, hãy ra đi để tìm nụ cười của chính mình.

Đàn bà đẹp nhất khi cười. Và nụ cười của đàn bà cũng chỉ nên dành cho một người xứng đáng...